

pleje at være. Grunden hertil er de Love, som i forrige Rigsdagssamling vedtoges om, at der af Statsanstalten for Livsforsikring skulde afgives 11 Mill. Kr. til Statskassen, om at den almindelige Invalidfond skulde inddrages i Statskassen, hvorefter der er at tage et Beløb af omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Indtægt, samt om Oprettelse af en Statslaanefond, hvorefter der er at føre et Beløb af omtrent $12\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Udgift. Bortset fra denne sidste store Post, som altsaa er begrundet ved den i forrige Rigsdagssamling vedtagne Lov, ere de Beløb, som ere opførte til Udgift paa dette Tillægsbevillingslovsforslag, mindre, end Tilfældet plejer at være. Det samlede Beløb af egentlig ny Bevillinger, saadanne, som ikke have deres Hjemmel i allerede tidligere vedtagne Love eller Bevillinger, er i Aar kun omtrent 360,000 Kr., og det samlede Beløb af Genbevillinger er noget over $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Paa Indtægtssiden har Udbyttet af Statsbanerne, i Henhold til det i den forløbne Del af Finansaaret indvundne Resultat, kunnet forhøjes med $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. I øvrigt vil man for de forskellige Poster finde Redegørelse i Anmærkningerne, til hvilke jeg herved henviser.

Formanden: Landbrugsministeren har Ordet for at forelægge de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Det første af de Lovforslag, som jeg her skal tillade mig at fremsætte for det høje Ting, gaar ud paa at hindre, at Landbrugsprodukter af dyrisk Oprindelse og egnede til Menneskeføde, som indføres hertil fra Udlandet, enten udføres igen her fra Landet som danske Varer eller sælges, forhandles eller fordeles her i Landet som danske Varer. Idet jeg skal anbefale dette Forslag til det høje Ting, maa jeg maaske erindre om, at Landmændene her i Landet stille sig meget gæstfrit overfor Udlandet. Jeg kunde nævne enkelte Eksempler herpaa. Jeg skal saaledes erindre om, at der hvert Aar kommer ikke saa ganske faa Udlændinge her til Landet for at gøre sig bekendte med de Fremskridt, som finde Sted her i Landet paa Landbrugets Omraade, og saa vise vi dem gerne omkring paa vore Mejerier, vore Slagterier, vore Forsøgsstationer, vore udmærkede Skoler — kort sagt, vi ere saa gæstfrem imod dem, som det overhovedet er muligt, og jeg finder, at dette er rigtigt. Der er ogsaa et andet Omraade, hvor jeg vel nok

tør sige, at vi vise lige saa stor Gæstfrihed. Medens ikke saa ganske faa andre Lande søge at begunstige deres egen Stilling ved høje Toldsatser paa udenlandske Produkter, sige vi her i Landet: Vær saa god, kom kun med Eders Varer, dem, I kunne afsætte. Jeg ved ganske vist nok, at der er ikke saa ganske faa Landmænd her, der mene, at dette ikke er rigtigt, men den overvejende Del af Landmændene finder i alt Fald, at det er den rigtige Stilling at indtage. Men naar vi nu paa disse Omraader vise os gæstfri overfor Udlandet, naar vi lukke Dørene op for fri Passage for Udlandets Landbrugsprodukter, forekommer det mig at være en ret rimelig og billig Fordring at sige: De Varer, der komme ind her i Landet, maa ikke udføres herfra som Varer af dansk Oprindelse, og de maa ikke sælges her i Landet som danske Varer. Det forekommer mig, at dette er en rimelig og retfærdig Fordring, og jeg tror, at det for vort Landbrugs Skyld er nødvendigt at stille denne Fordring. Det er selvfølgelig med Hensyn til Udførslen det vigtigste, at udenlandske simplere Varer ikke faa Lov til at udføres som Varer af dansk Oprindelse. Efter at vi her i Landet have bragt store og betydelige Ofre for at opnaa det ene Fremskridt efter det andet paa Landbrugets Omraade, for at producere bedre og bedre Varer, kunne vi ikke være tjente med, at udenlandske Varer ødelægge vort gode Navn og Rygte. Dette gælder selvfølgelig i første Linie med Hensyn til vort Smør, og Forslaget gaar derfor ogsaa blandt andet ud paa, at der skal indføres et Fællesmærke, et Slags Nationalmærke for alt dansk Smør, som er bestemt til Udførsel. Men selv om det nu maa siges at være det vigtigste, at vi sikre os med Hensyn til Udførsel af danske Landbrugsprodukter, tror jeg dog ogsaa, at det med god Grund kan gøres gældende, at det er af ret stor Betydning, at der ikke her i selve Landet sælges eller fordeles udenlandske Varer som danske Varer.

Vi behøve kun i denne Tid at gøre en lille Runde her omkring i København for at blive bekendt med, at der sker ikke saa ganske lidt Misbrug paa dette Omraade. Naar vi se, hvorledes der i Butikkerne reklameres med „fineste Herregaardssmør“, „bedste danske Varer“ osv. og saa se de Priser, som disse Varer sælges til, er det klart, at det er det rene, skære Humbug. Jeg lod i Gaar foretage en lille Undersøgelse i en af disse Forretninger, en Forretning, som pynter sig med